

Skatteministeriet

22. marts 2023
J.nr. 2023 - 2145

Til Folketinget – Europaudvalget

Hermed sendes svar på spørgsmål nr. 62 af 23. februar 2023 (alm. del). Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Søren Søndergaard (EL).

Jeppe Bruus

/ Jeanette Rose Hansen

Spørgsmål

Kan ministeren bekræfte, at forarbejder til EU's momsdirektiv samt en række EU-domme bl.a. C-592/15 har fastlagt, at medlemsstaterne har en vid skønsbeføjelse til at definere, hvilke aktiviteter der kan kategoriseres som "visse kulturelle tjenesteydelser" og som konsekvens heraf kan momsfrtages jf. EU's momsdirektiv?

Svar

Spørgsmålet relaterer sig til borgerforslag B 10, hvor det foreslås, at undervisning fortsat fritages for moms. Med undervisning menes eksempelvis fitnessundervisning, yoga, musik, håndarbejde, madlavning m.m. Borgerforslaget er affødt af Skattestyrelsens udkast til styresignal om en ændring af praksis vedrørende momsfrigtagelsen for undervisning.

Jeg vil gerne indledningsvis bemærke, at hverken den forrige eller den nuværende regering har noget ønske om at lægge moms på undervisning i fitnesscentre eller anden undervisning.

Den danske momslovgivning er imidlertid baseret på fælles EU-momsregler, og Danmark og de øvrige EU-lande er forpligtet til at indrette sig efter EU-lovgivningen, herunder den af EU-Domstolen fastlagte praksis. Skatteforvaltningen følger løbende op på EU-domme, hvilket kan nødvendiggøre en ændring eller justering af den eksisterende nationale administrative praksis, og i nærværende tilfælde har EU-Domstolen afsagt en række domme, der vedrører fortolkningen af momsdirektivets undervisningsfrigtagelse.

I forhold til det konkrete spørgsmål kan jeg bekræfte, at fortolkningen af momsfrigtagelsen for kulturelle aktiviteter i vid udstrækning er overladt til EU-medlemslandene. Dette er kun naturligt, når kultur er forskelligt fra land til land.

Det er dog vigtigt at understrege, at ved fortolkning af EU-momsdirektivet gælder der det helt overordnede princip, at momsfrigtagelser fortolkes indskrænkende, da disse er undtagelser fra momspligten.

Den danske momsfrigtagelse for visse kulturelle aktiviteter er baseret på en bestemmelse i det fælles EU-momsdirektiv, og hverken den danske momslov eller momsdirektivet indeholder en udtømmende liste over de momsfrtagne kulturelle aktiviteter.

I den danske momslov nævnes dog eksempler på momsfrtagne kulturelle aktiviteter, som bl.a. tæller biblioteker, museer og zoologiske haver og på kulturelle aktiviteter, som ikke anses for omfattet af momsfrigtagelsen, såsom radio- og fjernsynsudsendelser, biograf- og teaterforestillinger, koncerter o.lign.

Det følger bl.a. af den omtalte EU-dom i sag C-592/15, at det er op til medlemsstaterne at afgøre, hvilke kulturelle tjenesteydelser de fritager under henvisning til de mange forskelligartede regionale kulturelle traditioner og den regionale kulturarv inden for EU og nogle gange inden for den samme medlemsstat.

EU-Domstolen har endvidere i sag C-90/16 udtalt, at en aktivitet kan henhøre under begrebet kulturelle ydelser i momsdirektivets forstand, når aktiviteten, henset til sin udøvelse, historie og de traditioner, den indgår i, i en bestemt medlemsstat optager en plads i denne medlemsstats sociale og kulturelle arv, hvorved den kan betragtes som en del af medlemsstatens kultur.

Alt i alt er det således korrekt, at momsdirektivet giver medlemsstaterne et vist råderum i forhold til fortolkningen af begrebet kulturelle aktiviteter, så længe fortolkningen ligger indenfor de nævnte rammer.

Hvorvidt en ydelse kan anses for at være kulturel i momsdirektivets og momslovens forstand kræver derfor en konkret vurdering af den enkelte ydelse, herunder hvorvidt ydelsen kan anses for at optage en plads i Danmarks sociale og kulturelle arv.

Da det ikke er muligt at opstille et samlet overblik over, hvilke ydelser der aktuelt er momsfrigtaget efter bestemmelsen, har den enkelte aktør mulighed for at anmode Skatteforvaltningen om et bindende svar på, hvorvidt de ydelser, man leverer, kan omfattes af momsfrigtagelsen for kulturelle ydelser. Det er dog umiddelbart vanskeligt at se, at fx fitnessundervisning kan anses for at optage en plads i Danmarks sociale og kulturelle arv.

Jeg skal i øvrigt henvise til min besvarelse af SAU alm. del – spørgsmål 763 (2021/22).